

N:o 39.

Af herr **A. Magnusson** i Salstad, *angående dagaflöningen till de värnpliktige.*

1901 års Riksdags beslut i härordningsfrågan var ett stort offer på fosterlandets altare, men få äro de som numera anse det för stort. Emellertid åläggas genom detta beslut Sveriges unge män att utgöra vapentjänst under lång tid, och en ganska lång och energisk öfning behöfs, om de skola med skicklighet och frimodighet kunna möta fienden. Men rättvisan kräfver, att man gör denna öfning så tilldragande som möjligt för de unge, och att man ställer det så, att de se sig omhuldade af det land, som de skola med lif och blod försvara.

Många bland de värnpliktige hafva icke blott sig själfva att försörja, utan därtill en gammal far eller mor eller kanske bådadera.

Särskildt för dem, som syssla med jordbruk, är sommaren den egentliga arbetstiden, då de skola förtjäna sitt uppehälle icke blott för sommaren utan äfven för den följande vintern, då arbetsförtjänsterna vid jordbruket äro ganska små. När nu sommarmånaderna äro anvisade till vapenöfning, finnes det icke möjligt för dem att det året förtjäna för sig och de sina hvad som erfordras till lifvets uppehälle och nödortft hela det året. Om för att underlätta dessa svårigheter, dagaflöningen för de värnpliktige äfven under första öfningsåret höjdes från nu bestämda 20 öre till 50 öre pr dag, vore det endast hvad billighet och rättvisa kräfver. Det skulle också göra de värnpliktige mera belåtna med sin ställning, än hvad de nu äro, och med större intresse skulle de ägna sig åt militäröfningarna, när de icke behöfde lida brödbekymmer för sig eller andra. Någon egentlig aflöning blir det ju i

alla fall icke, men det blir ett erkännande åt deras maktpåliggande arbete.

Säkert är också, att ett sådant bevis på erkännande från Riksdagens sida skulle bidraga till att behålla de värnpliktige vid fädernetorfvän, och hågen för emigration skulle betydligt svalna.

Med hänvisande i öfrigt till de många skäl, som vid Andra Kammarrens behandling af denna fråga vid såväl 1903 som 1904 års riksdag anförts för en sådan förhöjning, och hvilka skäl enligt mitt förmenande aldrig vederlagts, vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, det dagaflöningen till de värnpliktige äfven under deras rekrytutbildning bestämmes till 50 öre per dag från och med innevarande år samt att denna aflöning vid hvarje månads slut för den gångna månaden utbetalas till de värnpliktige själfva.

Stockholm den 25 januari 1905.

A. Magnusson.

Instämmer:

Oscar N. Olsson.